

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. D. P.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. MV-119867-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 3. 12. 2018, č. j. MV-119867-4/SO-2018, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. MV-119867-4/SO-2018, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2018, č. j. OAM-30934-39/DP-2013, a to tak, že se žalobcova žádost zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodluhuje, neboť cizinec nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byl rovněž porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu definující podmínky pro výkon jejich činnosti.
3. Dále žalobce nesouhlasil s vypořádáním jím uplatněných odvolacích námitek ze strany žalovaného. Dle jeho názoru totiž zákonem požadované doklady [ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců] správnímu orgánu I. stupně předložil, když jako začínající podnikatel uprostřed daňového období doložil mimořádnou účetní závěrku vyhotovenou účetním, ze které bylo možno dovodit, že disponuje dostatečnými příjmy. S odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců poté žalobce upozornil na to, že možnosti prokázání výše příjmů uvedené v nadepsaném ustanovení jsou demonstrativní, a bylo tudíž pouze na něm, jakou formu zvolil. Žalobcem předložené doklady přitom byly dle jeho tvrzení úplné a postačující pro kladné rozhodnutí věci. Fakt, že se tyto doklady následně staly neaktuálními, bylo způsobeno délkou vedení řízení správních orgánů. Tuto skutečnost proto nebylo možno klást k tíži žalobce. Žalobci pak není zřejmé, jaké údaje uvedené v žádosti se předloženými doklady nepodařilo ve věci ověřit. Pokud se však jednalo o příjmy žalobce, tyto nebyly v samotné žádosti vůbec uvedeny. Nemohlo tak jít o případ, kdy by nebylo vyhověno žádosti žalobce z důvodu, na který odkazuje výrok napadeného rozhodnutí. Jestliže správní orgány vyhodnotily, že žalobcem předložené doklady o příjmech – tj. mimořádnou účetní závěrku za rok 2018, nelze přijmout jako doklad o příjmech ve smyslu zákona o pobytu cizinců, neodpovídá podle žalobce takový závěr dotčenému zákonu, je přepjatě formalistický a nepřezkoumatelný.
4. Toto rozhodnutí též mělo žalobci nepatřičně upřít právo se odvolat, když na základě jím podaného odvolání byl výrok původního rozhodnutí prvostupňového orgánu toliko změněn a nahrazen výrokem novým, čímž se tak dané rozhodnutí mělo stát neurčitým a nepřezkoumatelným.
5. Správní orgány ve svých rozhodnutích poukazovaly na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který se však týká trvalého pobytu, nikoliv pobytu dlouhodobého. Z § 46 odst. 7 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců přitom dle žalobce nevyplývá nic o tom, že by cizinec měl správním orgánům dokládat i výpisy ze svého účtu za posledních 6 měsíců. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí zmínil tzv. „systematický“ výklad § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož dovodil, že v případě začínajícího podnikatele lze příjem doložit prostřednictvím předložené mimořádné účetní závěrky toliko za současného doložení výpisu z bankovního účtu. Dle žalobce se však jednalo o účelový výklad vedený v jeho neprospěch. Výpisem z účtu začínajícího podnikatele, který dokládá příjem za cca 3 měsíce, totiž stálost a pravidelnost příjmu přesvědčivě doložit nelze. Žalobce tedy ve věci doložil řádný a dostatečný doklad o příjmu ve smyslu zákona o pobytu cizinců, navíc v rámci svých aktuálních možností. Pokud se přitom jednalo o výpisy z bankovního účtu žalobce, tyto doklady nejen že zákon nepožaduje, ale rovněž nemohou pokaždé prokázat příjem podnikatele, když malý živnostník často své zakázky vyřizuje v hotovosti nikoliv převodem, a tedy stav bankovního účtu nemusí vůbec odrážet skutečný příjem podnikatele. Požadavek na doložení výpisu z bankovního účtu podnikajícího žalobce tak ve věci šel nad rámec výslovného znění zákona.

6. Dle žalobce správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky a nepřiměřeně, když jednak jím předložený doklad neakceptovaly, a jednak jej ani opětovně nevyzvaly k doplnění dokladu o příjmech, tak aby jím doložené doklady mohly být z pohledu správních orgánů akceptovatelné.
7. Závěrem žalobce namítl, že správní orgány byly v daném případě povinny vážit též otázku přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Zejména délka pobytu žalobce na území (9 let) a jeho podnikatelské aktivity v tomto ohledu nebyly dle názoru žalobce dostatečně posouzeny, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Správní orgány přitom ani nevěšly v kontakt s žalobcem, aby zjistily podstatné okolnosti pro posouzení otázky přiměřenosti.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, jakož i samotného správního spisu. V daném případě bylo dle žalovaného zároveň rozhodováno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž spisový materiál poskytuje oporu pro vydané rozhodnutí. Dodrženy byly též základní zásady správního řízení, přičemž byly splněny i veškeré zákonné podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem uplatněným námitkám žalobce.
12. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 13. 6. 2013 podal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího zmocněného zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Z obsahu této žádosti se mj. podává, že rodiče žalobce, jakož i tři jeho sourozenci, žijí ve Vietnamu. Lustrací v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) poté bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky od 8. 4. 2009, přičemž mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 8. 4. 2011 do 7. 4. 2013. Správní orgán I. stupně v dané věci následně dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o této žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu a vydal usnesení ze dne 24. 9. 2013, č. j. OAM-30934-5/DP-2013), neboť žalobci zaniklo právo, kterého se řízení týkalo, tj. povolení k dlouhodobému pobytu. K odvolání podanému proti nadepsanému usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2014, č. j. MV-132912-6/SO-2013/sen-2013, změnil jeho výrok tak, že „*Správní řízení o žádosti pana P. V. D., narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, na území České republiky naposledy hlášeného na adrese „X“, o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání vedené pod sp. zn. OAM-30934/DP-2013 se podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zastavuje.*“ Žalovaný k tomu mj. uvedl, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn správní řízení o předmětné žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, ale v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* dané řízení zastavit podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně dne 16. 12. 2013 správnímu orgánu I. stupně předložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012, potvrzení Finančního úřadu pro Ústecký kraj o neexistenci daňových nedoplatků žalobce ze dne 26. 11. 2013, nájemní smlouvu ze dne 24. 10. 2013, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2013 o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, platební výměr ze dne 20. 8. 2013 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012, potvrzení Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky ze dne 1. 11. 2013 o trestní bezúhonnosti žalobce ve Vietnamu, přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2012 ze dne 15. 8. 2013, přehled předpisů a plateb pro OSVČ ke dni 27. 11. 2013, výpis ze živnostenského rejstříku ze dne 5. 11. 2013 a smlouvu o zdravotním pojištění cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného následně žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 A 82/2014-40, zamítl. I proti tomuto rozsudku však žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, jenž ho rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 Azs 69/2017-39, zrušil, a stejně tak zrušil i rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2014, přičemž věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu poté žádost žalobce vyhodnotil za řádně a včas podanou a přistoupil ke zrušení usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 24. 9. 2013 a věc mu vrátil k novému projednání.
15. Správní orgán I. stupně pak v rámci nového projednání předmětné žádosti zjistil, že tato trpí vadami, mj. že na základě doloženého dokladu o úhrnném měsíčním příjmu, tj. platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, včetně vyúčtování plateb pojistného na sociální zabezpečení, nelze určit aktuálně dosahovaný měsíční příjem. Výzvou ze dne 7. 11. 2017 byl proto žalobce vyzván mj. k doložení aktuálního dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to za současného poučení, jak mohou být požadované skutečnosti prokázány. Správní orgán I. stupně rovněž usnesením dané řízení přerušil na dobu 15 dnů od doručení tohoto usnesení, určenou právě k odstranění vad žádosti žalobce. Na základě žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2017 byla lhůta k doložení požadovaných dokladů dále prodloužena. Dne 11. 4. 2018 pak byla správnímu orgánu I. stupně doložena mimořádná účetní závěrka žalobce ke dni 6. 4. 2018, rozvaha ke dni 31. 3. 2018, výkaz zisku a ztráty, výkaz tržeb za období prosinec 2017 až duben 2018, peněžní deník, daňová evidence, faktury a příjmové doklady. Dále žalobce předložil čestné prohlášení, že od 1. 1. 2017 do 28. 11. 2017 neměl žádný zdanitelný příjem, doklad o zdravotním pojištění cizince, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 30. 11. 2017, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 21. 12. 2017, inventuru pohledávek u okresní správy sociálního zabezpečení ke dni 25. 1. 2018, potvrzení o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení o ubytování. Dne 25. 4. 2018 byl poté žalobce vyzván o pokračování v řízení a dne 26. 6. 2018 prostřednictvím zmocněného zástupce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva ostatně žalobce i využil dne 17. 7. 2018.
16. Správní orgán I. stupně po posouzení žádosti a provedeném dokazování ve věci dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu, že se po vyhodnocení jím předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018 tak podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. Dne 14. 9. 2018 proti nadepsanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, které dále doplnil dne 1. 10. 2018. K uvedenému odvolání pak žalovaný v projednávaném případě rozhodl ji shora popsáním napadeným rozhodnutím.
17. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

19. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
20. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
21. Soud v kontextu namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil tomu, že by ji bylo možno konstatovat ve vztahu k aplikaci § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu v projednávané věci (viz str. 7 napadeného rozhodnutí), resp. blíže nespecifikované nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stran samotného výroku napadeného rozhodnutí totiž soud uvádí, že v něm nelze spatřovat nedostatky, které by zabraňovaly porozumět jeho znění, tedy zjistit, jak žalovaný rozhodl. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak nelze vyslovit ani v souvislosti s posouzením otázky jeho přiměřenosti, neboť i touto se správní orgány výslovně zabývaly, přičemž seznatelně popsaly důvody, proč se v řešeném případě nejednalo o nepřiměřený zásah do života žalobce (viz str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí a 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí). Ostatně žalobce v daném ohledu spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry (resp. správního orgánu I. stupně) o přiměřenosti učiněného rozhodnutí. Žalobce tedy, ač značně obecným způsobem, polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů o předmětné otázce, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v dotčené části. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
22. V návaznosti na shora uvedené pak soud na tomto místě uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem zamítnutí předmětné žádosti byla skutečnost, že žalobce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepředložil ve stanovené lhůtě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. K tomu je současně třeba poukázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 A 30/2016-97, v němž bylo vysloveno, že „§ 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat nejen na údaje uvedené v samotné žádosti, nýbrž také na údaje vyplývající z příloh k podané žádosti. Požadavek na doložení finanční situace cizince (nedoplatky vůči státu či nedostatečný příjem) odráží legitimní zájem státu na tom, aby režimu dlouhodobého pobytu zásadně využívali pouze cizinci, kteří (mimo jiné) nebudou představovat výraznou zátěž pro veřejné finance. Samotná žádost (bez příloh) o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žádné údaje významné pro posouzení „finanční kondice“ cizince neobsahuje; takové informace může správní orgán získat právě až z příloh k podané žádosti.“ Byť tedy žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nespecifikoval, které konkrétní údaje uvedené v žádosti, resp. v jejích přílohách, nemohl z dokladů předložených žalobcem ověřit, jeho odůvodnění zjevně míří na důvod, že žalovaný z žalobcem předložených dokumentů nebyl schopen dospět k závěru, zda žalobce naplňuje podmínky ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalovaný nemožnost takového posouzení vázal na skutečnost, že žalobce nedoložil výpis ze svého bankovního účtu.

23. V napadeném rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně však absentují jakékoliv určité a relevantní úvahy, na základě čeho a z jakých důvodů žalobcem předložené doklady (tj. vyjma výpisu z jeho bankovního účtu) vedou k závěru o nenaplnění podmínek daných citovaným ustanovením, resp. že správní orgány nemohly na základě doložených dokladů ověřit, zda příjem žalobce splňuje zákonné podmínky. Správní orgány totiž v dané souvislosti toliko povšechným způsobem uzavřely, že předložené doklady ve formě mimořádné účetní závěrky za měsíce leden až březen 2018 spolehlivě neprokazují příjmy žalobce plynoucí z provozování živnosti, a to především proto, že k těmto dokladům nebyl doložen právě výpis z účtu žalobce, dle kterého by bylo možné věrohodnost údajů uvedených v daňové evidenci ověřit. Z žalobcem doložené mimořádné účetní závěrky za období leden až březen 2018 (rozvahy a výkazu zisku a ztráty) přitom vyplývá výsledek hospodaření žalobce, resp. zisk z jeho podnikání za dotčené období, přičemž z výpisu z živnostenského rejstříku je současně zřejmé, že živnostenské oprávnění na výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona žalobci vzniklo teprve dne 29. 11. 2017 a na prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin dne 30. 11. 2017, na což sám žalobce ve svých podáních upozorňoval. Dále žalobce předložil výpis tržeb (EET) za období prosinec 2017 až 6. 4. 2018 z Daňového portálu elektronické služby Finanční správy České republiky (tj. počet a celkovou tržbu v daných měsících evidovanou finančními orgány). Zároveň se z doloženého peněžního deníku žalobce podává celkový příjem peněz v hotovosti za nadepsané období a naproti tomu jejich výdaj, jakož i celková hotovost žalobce a jeho základ daně. Žalobce tak seznatelně dokládá příjmy plynoucí z jeho podnikání a výdaje vynakládané na jejich zajištění. V peněžním deníku se zároveň srozumitelně uvádí, že peníze na bankovních účtech žalobce jako podnikající fyzická osoba v nadepsaném období žádné neměl. Ostatně žalobce i v rámci podaného odvolání ve věci mj. namítl, že „výpisy z bankovního účtu nemohou pokaždé prokázat příjem podnikatele, když malý živnostník často své zakázky vyřizuje v hotovosti, nikoliv převodem, a tedy stav bankovního účtu nemusí vůbec odrážet skutečný příjem podnikatele.“ V tomto ohledu lze poté poukázat i na žalobcem předložené faktury – daňové doklady za nákup zboží (viz též peněžní deník), ze kterých plyne, že žalobce opravdu užíval pouze platbu v hotovosti. Dále je v dané souvislosti možné zmínit i to, že žalobce předložil čestné prohlášení, že od 1. 1. 2017 do 28. 11. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neměl žádný zdanitelný příjem, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 30. 11. 2017, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 21. 12. 2017, inventuru pohledávek u okresní správy sociálního zabezpečení ke dni 25. 1. 2018 a potvrzení o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Správní orgány nicméně skutečnost, že žalobce při svém podnikání nevyužívá bankovního účtu, ve svém postupu nijak nereflektovaly. Zároveň bez dalšího, resp. bližšího hodnocení obsahu žalobcem předložených dokumentů a informací z nich plynoucích, striktně trvaly na tom, že absence výpisu z bankovního účtu žalobce znamenala nemožnost určit úhrnný měsíční příjem ve smyslu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je nicméně třeba upozornit, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevymezuje, jakými (konkrétními) doklady má být výše úhrnného příjmu prokázána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52). Zdejší soud tak v této části uzavírá, že správní orgány za daného stavu vůbec nevyjevily konkrétní úvahy, které je v kontextu jednotlivých doložených dokumentů a z nich plynoucích zjištění vedly k závěru, že požadavky dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC nemůžou posoudit. Vzhledem k obsahu spisové dokumentace tak soud konstatuje, že správní orgány lpěly na doložení konkrétní listiny – výpisu z bankovního účtu, aniž by zohlednily specifické okolnosti řešeného případu, a rezignovaly tak na jakékoliv vyhodnocení skutečností vyplývajících z listin předložených žalobcem.

24. Jestliže tedy za dané situace napadené rozhodnutí toliko ve stručnosti odkázalo na „zjištění“ správního orgánu I. stupně, že žalobce nepředložil výpis ze svého bankovního účtu, s velmi obecným závěrem, že na základě (všech) doložených dokladů, jak tyto byly už shora popsány, nebylo možné ověřit, zda příjem žalobce splňuje zákonné podmínky, shledal jej zdejší soud v dotčené části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
25. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, pak *„[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být (...) dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“* V projednávané věci tak dle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů, ač tato vada řízení sama o sobě nepochybně představuje důvod, pro který je ho třeba zrušit, tomu, aby se soud (ve smyslu výše citovaného rozsudku) zabýval alespoň některým z dalších žalobních tvrzení.
26. Jedná-li se tak o argumentaci žalobce, že v projednávané věci již dříve předložil úplné doklady ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se staly neaktuálními v důsledku délky vedeného řízení, soud k tomu uvádí, že pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Jestliže tedy některé podklady ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí pozbyly své platnosti, nebo je již nebylo možno považovat za aktuální, bylo nezbytné, aby žalobce opětovně dodal správnímu orgánu I. stupně (výzvou požadované) aktualizované podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 511/2019-38, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2020, č. j. 15 A 139/2017-54). S ohledem na povahu řízení zahajovaného na žádost žalobce bylo totiž právě na něm a pouze v jeho zájmu, aby platné a aktualizované podklady k posouzení své žádosti doložil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Za daných okolností, tj. vzhledem ke konstatované nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů dotýkající se právě merita řešené věci, se však zdejší soud již nezabýval další výše rekapitulovanou argumentací žalobce, neboť by takové hodnocení bylo předčasné. V dalším řízení je totiž nejprve třeba, aby žalovaný s ohledem na popsání specifika tohoto případu provedl přezkoumatelnou úvahu vedoucí k závěru o tom, zda je ve věci nutno nad rámec žalobcem předložených dokladů ve vztahu k § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců ještě požadovat doklady další, či nikoliv (popř. dále zda byly, či nebyly ve světle doložených dokladů naplněny podmínky nadepsaného ustanovení).
28. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
29. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu (tj. 3 000 Kč) a přiznání odkladného účinku (tj. 1 000 Kč) v celkové částce 4 000 Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem Mgr. Vratislavem Polkou stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (tj. 2 x 300 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. listopadu 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)